

LA ACADEMIA CALASANCIA

Fundador: RDMO. P. EDUARDO LLANAS, SCH. P.

AÑO XXXVI — N.º 807

FEBRERO 1927

Hojas de un Breviario

Meditación

Pasan los multiseculares Reyes Magos con sus barbas de nieve arrolladas al brazo, son sus blancas cabelleras ceñidas por una áurea corona, con sus grandes ojos infantiles. Pasan ingravidos en las tinieblas de la noche por las calles de la ciudad dormida, creyendo ver a Jesús recién nacido en cada uno de nuestros parvulitos, para quienes dejan presentes más o menos valiosos.

¡Lástima que se haya adulterado tanto en nuestros días la fiesta de los Santos Reyes Magos!... Es posible que si continuamos así, logremos alejarlos por siempre de nuestros lares.

Esfúmase la bíblica visión y aparece el yermo; el yermo con sus soledades infinitas, con sus pavorosas inmensidades, con sus sombrías y espantosas grutas, donde zumba el silencio como un enjambre lejano.

Hincado penosamente en el canto de una peña, un anciano de ciento trece años, vestido con una túnica tejida con hojas de palmera, está en profunda meditación ante una cruz toscamente formada.

Es Pablo, primer hermitaño y maestro de hermitaños. La persecución de Decio y Valeriano le obligó a huir de su pueblo, y no teniendo ya con el mundo lazo alguno, pues era huérjano y sin familia, hundióse en las horribles anfractuosidades de la Tebaida para ocuparse todo en Dios.

Con paso tardo, y apoyado en su báculo, avanza otro anciano de noventa años, que sabiendo por divina inspiración la existencia de Pablo en el desierto, viene a visitarle. Pablo y Antonio pasan el día hablando de la bondad de Dios, de la mi-

seria de este vida, de la necesidad de ganar el cielo. Los dos santos se compenetran; tienen los mismos pensamientos, las mismas aspiraciones, los mismos deseos. Las horas pasan; cae la tarde y llega el momento de la diaria refección.

—«Durante sesenta años, sin faltar un solo día,—dice Pablo a Antonio,—aquel cuervo, que volando llega, me ha traído medio pan, para rehacer mis fuerzas; a tu llegada, Cristo ha duplicado el haber de sus soldados: el cuervo nos trae hoy un pan entero».—Y dando gracias a Dios, comieron de aquel pan misterioso.

Tal vez como resumen de conversación espiritual dirían con sus labios balbucientes lo que más tarde expresaría tan bellamente fray Luis de León:

*¡Qué descansada vida
la del que huye el mundanal ruido...!*

Dilúyese el panorama y cambia la decoración.

Un joven acaba de ser rudamente despojado de su uniforme de tribuno militar y atado inhumanamente a un tronco. A corta distancia un grupo de arqueros húmedas preparan sus arcos y apuntan. Sebastián queda materialmente cubierto de flechas, que llegan silbando como serpientes y se hunden temblando en la carne del mártir. Había confesado la fe de Cristo y murió por ella.

Por asociación de ideas se sobrepone a la visión anterior la de una niña de trece años, que a las preguntas, amenazas y requerimientos del Prefecto, permanece sorda, porque está absorta en la contemplación del Amado, de su Amado que tiñó con su sangre divina las mejillas de la virgen y colgó de su cuello un collar de piedras preciosas y adornó sus orejas con inestimables margaritas, y puso en su frente infantil una señal para que no admitiera otro amante fuera de El. Y así en dulce arrobamiento extasiada, no siente cómo lamen su cuerpo las traidoras llamas, ni se da cuenta de que postrada, alarga su cuello al verdugo que con mano temblorosa blande la espada homicida.

Después de las ilusiones de la infancia, la realidad dolorosa de la vida; al desaparecer los Santos Reyes con las sombras de la noche, se presenta el Apóstol de las gentes que va repitiendo sin cesar: Todos aquellos que quieren vivir en Cristo han de sufrir persecución.

¡Interesante sesión cinematográfica la que nos brinda el mes de enero!

Los que luchais por un noble ideal, aprovechaos de ella.

RAFAEL RAMÓN.

La Pedagogia Calasància ⁽¹⁾

pel Dr. Angelo Campanelli, President del "Ginnasio Comunale" de Mirandola

(Continuació)

Si les virtuts damunt assenyalades serveixen per a fer avançar l'Escolapi, com a religiós, per la via de la perfecció, no basten per a formar un mestre; altres virtuts, altres disposicions són indispensables per a donar als minyons la veritable educació.

Una de les principals virtuts necessàries a l'educador és, segons Calasanç, la modèstia. El mestre no ensenya tan solament amb la paraula, ans encara amb el seu capteniment. Els gestos, les paraules, l'aspecte de l'instructor no passen inobservats davant la ment i la intel·ligència del noi, el qual fa sovint confrontacions entre la pedagogia teòrica i la pedagogia pràctica del seu mestre. *Vae illi*, exclama Calasanç, *qui alios verbo instruit, et exemplo dextruit!* Com que sap molt bé que els deixebles no obtenen cap fruit d'aquells mestres la vida dels quals no correspon a llurs ensenyaments, diu als educadors de les seves escoles: *Aspectu, incessu, sermone, et totius corporis forma, quisque ita sese componet, ut Angelorum puritatem imitari videatur* (Constit. pàg. 249). *Quisque modestiam servet non tantum in sermone, sed etiam in modo loquendi; caveat a verbis facetis, aut scurrilibus, et mordacibus, seu contumeliosis, quae dissolutionem praeseferant* (Constit. pàg. 249).

L'home qui, atreta la seva ànima per Déu, abandona totes les seves coses, i oblida tots els seus afectes per dedicar la seva obra a benefici de les criatures, presuposa en aquell acte un sentiment d'amor i de caritat, superior a tots els atractius de la vida.

La caritat, que per algunes Ordres Religioses és interpretada en el

(1) Vegeu pàgs. 123, 161, 210, 243 i 273 del volum de 1926 i 3 del present volum.

sentit d'alleujar les sofrences del proïsme, per als religiosos de les Escoles Pies s'estén per un camp diferent: ço és, l'educació gratuïta del jovent; i com que aquell qui exerceix la seva missió en mig dels nois cal que sigui exornat amb la virtut de la paciència, per això el religiós de les Escoles Pies és inconcebible sense la paciència i la tolerància. Les *Constit.*, efectivament, diuen a la pàg. 17. *Quia nos vere Pauperes Matris Dei esse profitemur, pueros pauperes nusquam despiciendos, sed multa patientia et charitate omni virtute exornandos curabimus, maxime dicente Domino, "quod uni ex minimis meis fecistis, mihi fecistis".*

Per això el P. Pistelli, en el citat Discurs en el Terç Centenari de les Escoles Pies, diu referint-se a la caritat i paciència: "Les paraules que més sovint apareixen dins les seves regles són dues: caritat i paciència; i no es cansa mai de repetir-les-hi, i d'advertir que no pot ésser bon mestre de les escoles aquell qui sigui mancat d'aquestes virtuts. Paciència, per tal com són escoles; caritat, per tal com són pies; paciència com a mestres, caritat com a sacerdots; el fonament de la seva pedagogia és tot aquí, i per res no semblarà poc sòlid a un veritable coneixedor d'aquests afers."

El mestre qui entra a l'escola i no sap tolerar els defectes dels seus nois, defectes inherents a llur edat, és indigne del nom de pare i de mestre. Calasanç s'enfelleix amb raó contra aquell religiós, per tal com traeix la noble missió que ha acceptat espontàniament, i li diu amb to sever: *Religiosus iracundus, fulmen inferni*. El mestre és també un pare, i com a tal tot el seu afecte, totes les seves atencions, totes les seves preocupacions han d'ésser endreçades envers els seus escolars que són també fills seus. Si el pare dels nois pobres sovint descuida l'educació dels fills per procurar-los el pa, el mestre de les Escoles Pies ha de saber-lo substituir en tot, a fi que el noi creixi bo, educat, culte. "El Mestre de les Escoles Pies" diu Calasanç "no és responsable solament d'ell mateix, ans també dels jovencells que li són confiats; prepareu-vos, doncs, per al gran jorn en què les vostres accions seran judicades". Calasanç sosté que l'acció educativa és d'una gran eficàcia damunt l'ànim dels joves, fins al punt d'exclamar: "Tal és el mestre, tal és el deixeble". El deixeble peresós i negligent sovint ho és perquè el seu mestre no ha sabut corregir-lo, o perquè no ha sabut infondre dins el seu ànim el sentiment del deure; aquell mestre serà responsable davant Déu de les seves accions. I així el mestre de les Escoles Pies "que no ha de treballar

per un salari qualsevulla, sinó pel Senyor“ ha de tenir sempre present que un jorn aquell Senyor serà el jutge, i que tant més gran serà el seu premi com més gran haurà estat la seva caritat.

Aquests principis que innegablement són religiosos, són també pedagògics; ells constitueixen les bases damunt les quals es fonamenta la Congregació Religiosa Calasància que, des de fa tres segles, exerceix amb immutable fe i immutable ardor la seva alta missió educativa a benefici del jovent i de la societat.

De moltes altres virtuts, segons les Constitucions de Calasanç, haurà d'estar adornat el mestre de les Escoles Pies, i especialment de prudència, seny i justícia; però no em vull ja entretenir més amb la part espiritual i religiosa de la seva formació.

* * *

Vegem ara la preparació intel·lectual, i la cultura de què han d'estar proveïts els mestres de les Escoles Pies.

Ja havem dit que Calasanç no acceptava, ni volia que hom acceptés dins la seva Ordre, elements mancats de cultura, per les raons ja conegudes; però cal que aquest principi sigui ben interpretat. Les Escoles Pies, en qualitat d'Ordre Religiosa, obrien les seves portes, tant als joves de quinze anys com a mínim, com a les persones adultes, que n'haguessin fet petició, i no estiguessin privats d'aquells requisits dels quals hem parlat anteriorment. Es evident, però, que la cultura científica i literària d'una persona de certa edat no pot parangonar-se per la vastitud i la profunditat amb la d'un jovecell a l'època de formació; per això els ulls vigilants de Calasanç i de tots els seus superiors de l'Ordre eren dirigits especialment envers els joves, per tal de donar-los una sòlida formació intel·lectual. Dic especialment envers els joves, però tampoc els adults podien eximir-se de certs estudis, que apel·larem específics de l'Ordre Calasància, i que examinarem ben aviat.

Era convicció del Sant que per a reeixir a ensenyar alguna cosa, cal saber-ne moltes. D'ací la seva conegudíssima sentència: *Quomodo eris lux mundi, si neque tibi lucet?* d'ací les ardentíssimes recomanacions als superiors de les Cases religioses Escolàpies, i les sàvies disposicions perquè els joves clergues i sacerdots aprofundissin l'estudi de les ciències

i de les lletres. "Que procuri el Superior" prescriuen les *Constit.* "que els joves no perdin el temps en l'ociositat, llevat de l'hora d'esbargiment, ni descuidin l'oració freqüent i la modèstia interior". I escrivia al Pare Santiago de Jesús, el 16 de juny de 1630: "Tindrè un goig immens si aqueixos joves estudien". Per això quan s'assabentava que en alguna casa religiosa els clergues, per haver dedicat masses hores a l'ensenyament, no podien enriquir amb nous estudis llur patrimoni cultural, en sentia una pregona recança. "Em desplaui que aquí els clergues no tinguin força temps per a poder estudiar com jo voldria. Si hom pogués eximir-los d'acompanyar els nois (*de la pràctica d'acompanyar els nois en parlarem més avall*) com he fet jo ací, tindrien més temps. Ací aquells que fan escola tenen almenys quatre hores d'estudi cada dia". Així deia en una lletra de l'1 de gener de 1628.

També tenia, doncs, una grandíssima cura a escollir els professors que havien d'ensenyar als estudiants clergues. N'anomenaré només algun dels més cèlebres: Tommaso Campanella, Baliani, Castelli, Michellini, Bayano, de qui St. Josep escrivia una vegada amb data de 20 de maig de 1632: "Quant al senyor Bayano, m'alegro que no se'n vagi de Roma, i així els nostres joves podran prosseguir els estudis començats", i finalment Galileo Gaillei. Aquest tingué com a deixeble escolapi, entre d'altres, l'esmentat P. Michellini, far lluminós de les ciències matemàtiques i físiques, les quals ensenyà, ultra que als Prínceps toscans, a la Universitat de Pisa. Aprofito l'avinentesa per a dir que el mateix St. Josep de Calasanç estigué en relació amb aquell gran home de ciència, per la qual cosa el seu nom és col·locat entre els dels Escolapis Galileans; es pot dir que en fou el primer i el més il·lustre. Gran cosa, aquesta, que un Sant tan rigorós en matèria d'ortodòxia, àdhuc en temps de les més feres persecucions contra Galileu, no solament es mantingués en relació amb ell, ans encara trametés els seus religiosos a la seva escola. Quan deprés la més gran de les dissorts, la ceguetat, havia d'atuir-lo, els PP. Escolapis l'abandonaren menys que mai. Heus ací tot ço que el P. Giovannozzi escriu en parlar d'això dins el citat opuscle *Scolopi Galileiani*, pàg. 13-15.

"Freturava, doncs, el pobre vell, ajut i assistència contínua; no tan solament per a les seves necessitats materials, ans també per tenir a qui comunicar i confiar les especulacions que la seva ment, sempre lucidíssima, prosseguia dia i nit assíduament. Volenterosament li prestaven aquest servei, alternant-se, els seus estimats deixebles, i entre aquests

també el P. Settimj (*escolapi*) el qual, regularment, hi anava un cop cada setmana, i, extraordinàriament, hi romania de vegades nit i tot. Es-sent cada cop més plaent a Galileu la seva companyia, demanà de tenir-lo més sovint; però la severitat de les Constitucions de l'Ordre no ho permetia. Recorregué, per això, a la intercessió dels Prínceps, i el Gran Duc encarregà a l'Ambaixador Niccolini de tractar-ne directament amb el Sant Fundador. El qual, quant a més freqüents anades de Settimj a Arcetri, no oposà cap dificultat; però, quant a un permís general de pernoctar-hi, no volgué donar-lo, per no introduir novetats nocives per a la disciplina; digué, però, que aquella mateixa tarda escriuria al Superior de Florència, autoritzant-lo per a donar al P. Clemente aquell permís, tota vegada que ho exigís un motiu justificat. Així ho féu efectivament aquell 16 d'abril de 1639, i dins la lletra, per a nosaltres memorable, hi han les famoses paraules: *Permeti-li la V. R. (al P. Clemente) i Déu vulgui que sàpiga treure'n el profit que caldria*. Settimj esdevé des de llavors l'escrivent de confiança de Galileu. A ell degué aquest moltes de les seves lletres, entre elles una de famosa, del 24 de febrer de 1640, a Cavalieri, sobre la cicloide; i també diverses addicions i correccions a la darrera i la més gran de les seves obres, ço és, els Diàlegs de les *Nuove Scienze*. No era, tanmateix, Settimj un simple amanuense; els corresponents de Galileu li trameten salutacions, en demanen notícies, li fan consultes, i Evangelista Torricelli (un basta per tots), ultra apel·lar-lo "persona de gran empena i també d'extraordinari saber", en trame-tre al Mestre algunes noves proposicions seves, li prega de comunicar-les "al P. Clemente i aqueixos geòmetres". El P. Clemente, mentres-tant, professava a Florència l'escola de matemàtiques deixada per Michelini quan era esdevingut "tot àulic". Michelini hi havia tingut per deixebles, entre d'altres, Carlo Dati i Valerio Chimentelli. Settimj hi tingué, amb molts més, Vincenzo Viviani i Giovanni Cinnelli (l'autor de la *Toscana Letterata*). Aquests dos joves estudiants, esdevinguts homes, i plens de fama, recorden amb gratitud que fou el P. Clemente de St. Carles qui els introduí prop de Galileu, i li reconeixen aquesta glòria. Es el moment culminant de les relacions entre Galileu i les Escoles Pies".

(Seguirà)

Estampa de Febrer

La presentació al Temple

CAP artista com l'Angèlic entrà dintre l'entranya de la pintura religiosa. Cap com ell tant alat i pur, essència viva d'una espiritualitat artística impossible de superar.

S'ha dit mantes vegades que les figures de Fra Angèlic de Fiesole, sempre religioses, eren lliures de tota pesantor terrenal. I és ben cert. Esdevenen totes elles figures del propi cel, i la color, també del cel, les fa encara més espirituals i santificades. Quin fou el secret del meravellós pintor? Tal vegada la purificació de la pròpia ànima que es traduí en la purificació absoluta de ses obres d'art. Tal volta sa angèlica ingenuïtat no torturada per cap prejudici material.

Estimem-lo l'humil vident de les sublims figures, el pintor de les Anunciacions més belles que mai s'hagin creat: pintor excels de la vida de Jesús i Maria, glorificades des de la miniatura sobre taula cisellada fins a la gran pintura mural del propi Convent de Sant Marc, a Florència. En aquest Convent, avui Museu de l'Estat tot ell ple de l'obra del excels dominicà, hi ha la pintura que reproduïm, obra d'art que tant escau en aquest mes de Febrer. Figura única, la de la Verge angèlica, resum de *Purificació*, lliurant als braços del vell Simeó, en un acoblament de mans perfectíssim, son Diví Fill.

Segui aquesta estampa la millor presentació que a manera de pòrtic podem fer, donant començ al bon propòsit de la Revista de l'ACADÈMIA CALASÀNCIA de publicar cada mes, amb un modest comentari, una bella reproducció artística.

JOAQUIM RENART.

Vida Litúrgica

DESPRES de la copiosa literatura sobre aquest ram de l'apostolat, sembla que sobra tota introducció explicativa dels mots que encapçalen aquestes ratlles. Així i tot no sabriem prescindir-ne.

"Sovint—diu Dom Lefebvre⁽¹⁾—hom sent parlar de *litúrgia*. Aquesta paraula que ve del grec, i que vol dir *acte públic*, representa per a molts quelcom *accessori* en la vida cristiana... Per a uns la litúrgia és una restauració d'art, i així, germana de l'arqueologia, útil solament per a interessar a alguns iniciats en l'estudi de les antiguitats."

"Altres, una mica més entesos, es contenten amb constatar en la litúrgia una senzilla organització de culte *exterior* que l'Església dóna a Déu. En aquest sentit, hom no hi veu més que un recull de cerimònies i de rúbriques que gairebé no interessen més que als sacerdots. A aquests darrers, que ja hi veuen quelcom més, ens cal dir-los que això és certament el *cos*, la part visible de la Litúrgia; més, cal tenir en compte que aquesta també té *ànima invisible* i per això mateix—dissortadament—és massa inconeguda."

L'ànima del *culte públic* ha de comunicar el seu alè vital a tot el cos de l'Església; i és en aquest sentit que J. Picart diu bellament: "La Litúrgia és l'Església VIVINT la seva fe, la seva adoració, el seu amor."⁽²⁾

Hom endevina que el culte és eminentment social.

Una gran harmonia, més ben dit, una gran concòrdia és

(1) Liturgia (*Avant-propos*).

(2) La liturgie en une leçon, 41.

l'Església santa. Aquesta excelsa comunitat és la que dóna a Déu la màxima adoració de la natura humana; car el seu cap és el Crist el qual és oït per la seva reverència. En Ell la universalitat dels justos es presenta a la presència divina com a *persona grata et benedicta*, car amb el seu sacrifici ha canviat en bé ço que Adam malmetia quan envilí la humanitat fins a convertir-la en *persona ingrata et maledicta*.

No perdem de vista el concepte d'*acte públic* de la Litúrgia, i afegim a la etimologia la definició completa: "És el culte oficial de l'Església". Una bella explicació pràctica d'aquests mots, ben comprensiva de la seva finalitat i de la seva eficàcia social és la que ens dóna Pius X: "Glorifica Déu i santifica els fidels." ⁽³⁾

Així compresa la Litúrgia, podem dir que és l'*exercici organitzat* de la virtut de la religió per tal que tothom *uno corde, una voce* glorifiqui Déu amb unitat de fe i unitat pia d'acions ⁽⁴⁾.

Aquesta unitat la viu talment la societat cristiana acoblada a l'entorn de Jesucrist, el mitjancer universal, i és el doll puríssim de la litúrgia el que s'escampa benefactor per l'Església de Déu i amoreix els cors amb emocions saludables fins a enlairar-los a una constant i igual temperatura espiritual, fins a realitzar el màxim anhel del diví Mestre: "Ut unum sint." ⁽⁵⁾

No és, però, necessari de retreure l'aspecte teològico-sociològic per a fer comprendre ço que és la vida litúrgica. Ella mateixa curarà prou en el curs del seu cicle admirable d'anar-nos peixent amorosa amb aquests ensenyaments fonamentals. I precisament aquí tindrem la segura directriu dels actes nostres vers el perfeccionament, ço que ha de constituir principalment la nostra vida cristiana.

Adés quan tot just floria i començava l'expansió de la veritat evangèlica aquest éra l'únic mètode de vida cristiana, i els primers cristians no sentien la necessitat de les devocions múl-

(3) Motu proprio, 1903.

(4) Col·lecta de la missa del dijous de Pasqua.

(5) Joan 17, 21.

tiples car posseïen la vera devoció; i ara—en voler restaurar totes les coses en el Crist—Pius X proclamava la Litúrgia “deu primera i indispensable del ver esperit cristià.”⁽⁶⁾

De tal manera s'identifiquen els conceptes de vida cristiana i vida litúrgica que aquest darrer vé a ésser la forma de posar en pràctica la primera.

Abans de seguir platicant amb els il·lustrats lectors d'aquesta revista sobre un assumpte tan interessant, volem cloure aquesta senzilla introducció amb unes paraules de Marguerida Perrey publicades en el fulletó: “Études religieuses” de Liège; “Dedicar-se als estudis litúrgics significa voler viure íntimament i quotidianament la seva fe i xuclar la fortitud i la joia d'allà on Déu l'ha posada per nosaltres.

Oh com s'hi guanya en usar les fórmules sanes i magnífiques d'oració!... Retornem al Missal... a la litúrgia.

Aquest exercici serà sense penes.

En les cerimònies, ens sentirem *participants*, en mig dels *expectadors*. A la Missa, serem *agents* en compte d'*assistents*; *oferirè*m el sacrifici en lloc d'acontentar-nos amb *mirar-lo*, complint així el nostre paper de membres del Cos místic, el nostre sacerdoci reial.

Solament la iniciació litúrgica ens associa intel·ligentment a aquesta VIDA en la qual l'Església preludia la vida eternal i la inaugura en nosaltres.”⁽⁷⁾

Ja veieu, doncs, com no és una novella teoria ni un programa fins avui ignorat el que proposem; és més aviat una orientació filla dels desigs de la nostra excelsa educatriu la Santa Mare Església.

Si a Déu plau, anirem entretenint-nos en aquestes delitoses converses.

JOSEP FRANQUESA, SCH. P.

(6) Motu proprio, 1903.

(7) N.º 147.

Hablemos al pueblo por medio de la buena prensa

SON muchísimos los que no oyen la palabra de Dios, porque viven alejados de la Iglesia y de las obras del apostolado social que ésta mantiene y difunde: aun cuando creados por Dios y recibiendo constantemente de El beneficios incontables, viven como si no fuesen de Dios. Se aprovechan de los dones y bienes con los cuales el Altísimo enriqueció la naturaleza, de su salud, de sus facultades intelectuales; progresan y mejoran en distintos órdenes; pero, no se rinden en vasallaje de gratitud a Dios Nuestro Señor; no reconocen sus bondades inmensas, prescinden de El, unos, otros, además, lo niegan, y no faltan desgraciados que aun negando su existencia y su infinitud, le insultan y vilipendian. Son ciegos que no saben leer las grandezas de la Creación, que revelan inmediatamente la existencia de un Supremo Hacedor de todas las cosas.

Es sensible la realidad de los que no van a la Iglesia. Si allá fuesen, además de cumplir con el precepto divino y eclesiástico, se ilustraría su entendimiento en las verdades santas y afirmada su fe en Cristo y dignificado su corazón en el orden moral, cambiarían de vida, se espiritualizarían, irían por el camino de la santidad y del cielo.

La Iglesia es Madre amorosísima de todos y apesadumbrada por la ausencia de tantos y tantos hijos suyos que fueron redimidos con la Sangre preciosísima de Cristo, y que sin embargo viven como si no lo hubiesen sido, apartados de la fe o separados de la Iglesia por los errores y los vicios que profesan, pone de su parte todos los medios, para que no se pierdan para siempre sus almas. Por ello les predica, les exhorta, les llama, va a ellos, les escribe, para advertirles del peligro en que constante o habitualmente viven, para darles la voz de

alerta, antes no se hundan en el abismo de la eterna condenación.

La prensa es un medio poderosísimo para ir al pueblo, para adoctrinarlo, para moralizarlo. Es un instrumento efficacísimo para hablar a los que no van a oír la palabra de Dios en el templo. Es una carta diaria que llega a donde no se quiere recibir al Ministro del Señor. Por esta carta impresa que día tras día llega a millares de pueblos, de hogares y de manos, se difunden ideas salvadoras, llenas de caridad y luz, que meditadas en el silencio y en el retiro, pueden en plazo más o menos largo hacer mella en el corazón del lector y restañar sus heridas de indiferencia y hacerle vibrar con sentimientos e impulsos de arrepentimiento y de salvadora contrición. El insigne difunto Arzobispo de Tarragona, Rdmó. Dr. D. Antolín López Peláez, en su preciosa obra *La Cruzada de la Buena Prensa*, encarece muy mucho la importancia de la prensa en todos los órdenes y por modo magistral explica el mucho bien que puede hacer la prensa católica entre aquellos que viven del todo alejados de los Ministros del Altísimo y de las prácticas religiosas. Dice así: «Al que se le ama y no se le puede hablar, se le escribe. No podemos hablar a muchos hermanos nuestros a quienes infundadas preocupaciones alejan de nosotros: escribámosles en garantía de la sinceridad de nuestro amor, probémosles con la carta impresa del periódico, que no queremos sino su bien, que por realizarlo haríamos los mayores sacrificios; y caída de sus ojos la venda con que los cegó la prensa sectaria, emprenderán nuevamente el camino del templo para oír la palabra divina por la que es engendrada la fe».

Sí, el inmortal arzobispo y polígrafo, cuyas obras de prensa, son fuentes inagotables de preciosas ideas a desarrollar por los propagandistas, pudo escribir lo que antecede, por estar convencidísimo del gran poder de la prensa. Si los católicos la abandonamos, si no la protegemos, si no nos servimos de ella para nuestros apostolados y propagandas, pocas espléndidas conquistas alcanzaremos en estos nuestros tiempos, en que vemos aparecer y dominar en todas partes a la mala prensa. El periódico católico es el misionero de los modernos tiempos. Es el predicador que dirige la palabra a los indiferentes y a los infieles. Si los católicos tenemos confianza en Dios y constancia en hacer llegar a todas partes y a todos la prensa cató-

lica, no dudemos que más tarde o más temprano la luz celestial penetrará en aquellas almas que viven eclipsadas de fe y de virtudes. La voz de Dios manifestada uno y otro día, una y otra vez, en las páginas del periódico, es tan poderosa, que al leerla una y otra vez, acabará por convertir su alma y cual imán poderoso encaminará sus pasos a la casa de Dios para allí reconciliarse con su Creador.

Católicos: *al que se le ama y no se le puede hablar, se le escribe*, dijo el Apóstol de la Buena Prensa: pues bien, escribámosle por medio de la prensa católica. Difundamos ésta por pueblos y ciudades. No seamos avaros en este apostolado, ni perezosos tampoco. El hombre vive de ideas. En él, hay ideales. En la prensa buena brillan, cual cascadas inagotables, ideas santas, salvadoras, lumínicas. Ante su esplendor se encenderá el rescoldo apagado por la ceniza; ante sus argumentaciones claras, elocuentes y verdaderas los ojos que se habían cerrado se abrirán, los corazones que vacilaron se resolverán y afirmarán en el bien, los entendimientos que no habían creído, creerán.

¡No dejemos que el enemigo siga aprisionándoles a nuestros hermanos en Cristo. Vayamos a ellos por todos los medios y si no podemos con otros, con la prensa católica. Con esta poderosa palanca levantaremos, no una alma, sino a centenares y a millares de ellas, al mundo entero!!

FRANCISCO NABOT Y TOMÁS.

Las dos plumas

I

La pluma rastrera
impía y grosera,
que exalta, malvada, la torpe pasión,
que clava los dientes
y empuja las gentes
y mete en pavor y en revolución...
no es digna de gloria;
es un deshonor;
es la vil escoria
del mundo traidor.

II

La pluma cristiana
que es culta y galana
y escribe impulsada por Cristo Jesús,
que tiene entereza
y fe y gran nobleza
y canta a la Patria, loando la Cruz...
es digna de gloria
por tanta virtud;
le debe la historia
amor, gratitud.

GABRIEL CASTELLA Y RAICH.

Petit Glossari de l'Escola

Any nou!

I

HAN passat amatents les vacances del Nadal, i hom torna a la tasca amarat de la suavíssima llum dels dies aquests que tant parlen a l'ànima.

No consola fortament i dignifica en l'aspre treball del ministeri sagrat de l'ensenyança l'adoració a Betlem d'un infantó petit i pobrissó a desdir, en sentir-lo que diu des del pessebre: "El què feu per un d'aquests infants, la cura dels quals us he donada, ho feu per Mi?"

Sí, amics meus, jo, qui portava com un pes feixuc la tasca del magisteri; jo, qui, a voltes, quan per comptes del meu esperit parlava la meva carn, sentia el tedi o l'esplin del treball diari sempre igual; ara, en retornar a la mateixa feina, hi veig la novetat de la suavíssima llum de cel, que envolta el meu ministeri.

Oh! la fe cristiana, com renovella tot el que toca amb la seva claror!...

II

I els infants?... Com tornen a soplujar-se a l'escola? Hi tornen lassos i decaiguts per la poca dura de les festes, car el tamps de plaer es toba sempre curt, o bé hi tornen renovellats també? Pobres infantons. Si el Mestre ha sentit decandiment i fatic, què no sentiran ells que són més tendres i més sensibles per llur mateixa infantesa?

Però la riallera cara del mestre; l'aire de nova vida que tot ell traspua; la llum suavíssima de fe, que en tota l'Escola

s'endevina, els referà aviat, i l'influx benèfic de la nit de Nadal passarà als infants per conducte del pobre Mestre ressuscitat; talment l'entusiasme és una mena de resurrecció.

III

Tornarà novament el pessimisme, l'esplin, a curullar el cor del pobre Mestre, qui en la monorrítmica vida de l'Escola sentirà la fredor dels anys i del treball adust? Tornarà el seu esguard a reflectir aquest estat d'ànim, que en diem d'avorriment i tedi; i tornaran, sense culpa pròpia, els infantons a esdevenir inquiets i avorrits també? Oh!... que Déu no ho permeti! Que l'Infantó de Nadal torni a mirar dolcíssim el pobre Mestre, i que li digui suaument: "El que feu per un d'aquests infants, la cura dels quals us he donada, ho feu per Mi".

RUTH.

Sarrià, Any nou 1927.

La Filosofía del Derecho

LA ciencia del Derecho ofrece un vasto campo al investigador y al crítico, ya se mueva este en la esfera de la alta especulación pretendiendo descubrir los principios supremos, básicos de la disciplina jurídica, ya se limite a comentar y meditar las manifestaciones que emanan del legislador.

Hemos de reconocer la enorme trascendencia y la importancia suma que ofrecen los interesantes estudios de los filósofos del Derecho y deseo nuestro sería, si las fuerzas nos lo permitieran, entrar en disquisiciones y oportunos comentarios de las escuelas de Derecho Natural e Histórico y los notabilísimos trabajos que con admirable maestría ha divulgado el famoso filósofo y civilista alemán Stammler, que con sus profundos estudios ha demostrado la íntima relación que deben guardar la Filosofía y el Derecho, y ha llegado a formular el principio del «ideal social» como concepción de lo justo en la ciencia jurídica.

La Filosofía del Derecho ha sido una ciencia que se ha mirado siempre con cierta prevención por aquellos que no han sabido comprender la razón de su existencia. Distintas han sido las escuelas, diversos los métodos empleados, pero sin duda alguna la exageración de los que dicen que la Filosofía del Derecho debe ser elaborada *a priori*, como la de los que se han dejado arrastrar por una idea preconcebida que pretenden encontrar en la realidad, han motivado una confusión grande y como fenómeno general han producido un apartamiento lamentable de aquellos que han creído que tales discusiones no tenían ninguna finalidad inmediata en la práctica jurídica. Los abogados, los jurisconsultos y los filósofos moviéndose dentro de un mismo círculo conciben la finalidad del Derecho de muy distinto modo. Abundan los abogados, disminuyen los jurisconsultos y casi ignorados existen hombres dedicados al estudio de la filosofía jurídica.

Hoy que afortunadamente ha tomado esta ciencia una consistencia y evolución tan interesantes y en su concepción *stammleriana* resulta tan adaptable a los estudios jurídicos es recomendable su estudio a los que sienten afición por la ciencia del Derecho; ya que indudablemente hallan solución filosóficamente muchos problemas planteados en el orden judicial.

Examinando el Código Civil y fijándonos en algunos de sus artículos comprenderemos la esencial intervención y la capital importancia que ha tenido la razón al confeccionarlos.

Qué son, sino expresión de un principio filosófico, los conceptos «principios generales del derecho», «actos contrarios a la moral», «causa justa», «objeto lícito», «buena fe» y otros muchos que teniendo su iniciación en la intención de las partes, su apreciación y solución ha de caer forzosamente en la concepción subjetiva de los juzgadores. Esos problemas que se plantean continuamente no pueden resolverse más que desde un punto de vista filosófico.

El jurista que por comodidad o incomprensión rehuye buscar los fundamentos subjetivos de las normas jurídicas y de las instituciones sociales, procede, según una viva expresión de Rudolf Stammler, como procediera el naturalista que dijese: ¿Para qué torturarnos investigando la ley de la gravedad? ¿No nos basta con saber que los cuerpos pesados caen?

En esta época en que, el derecho positivo avanza notablemente al compás del progreso general de las ciencias, es innegable que se requiere una fuerte preparación y formación jurídico-filosófica, especialmente, en aquellos que la índole especial de su misión les incumbe resolver teniendo en cuenta no solo los hechos probados, sino también la intención de las partes que litigan.

La preparación de los jueces y magistrados ha de ser cuidada con especial esmero, porque de ella depende una acertada y lógica administración de justicia. Y al decir esto, recordamos lo que dice D. Antonio Aguilar en un interesante artículo que publica en la revista de «Derecho Privado», en el número correspondiente al mes de Noviembre último, tratando acerca de las reformas judiciales.

Al hablar del perfeccionamiento que es necesario conseguir en la administración de justicia dice: que para ello se requiere una preparación adecuada que pudiera ser la organización de un noviciado indispensable para disponer el espíritu de los jóvenes con arrojada devoción y con prácticas de la austeridad propia del sacerdote, que ha de officiar en los altares de la justicia, antes de que el neófito ascienda hasta el sitio de un juzgado. Dice que «se impone la creación de una *Escuela de prácticas judiciales*, verdadero noviciado religioso, a la vez que especie de taller, en el cual los *Alumnos Judiciales*, dirigidos

por maestros seleccionados, para el caso, en el personal de la Magistratura, se acostumbren a tramitar y dirigir los juicios... y conozcan, en fin, en la práctica, las normas a las cuales se someten los distintos estados y relaciones procesales». Y en esa Escuela de los jueces podrían figurar como asignaturas de primordial interés la *Filosofía del Derecho* y la *Lógica*. Si útil resulta aprender prácticamente cuáles son las principales o más frecuentes relaciones que, de ordinario, se regulan por una u otra institución de derecho, no lo es menos el cultivo de la ciencia filosófica que ha de proporcionar el camino que conduce a la verdad y a la justicia.

Claro es que al tratar del perfeccionamiento del personal judicial se presentan enseguida una serie de problemas que son una serie de concausas que influyen poderosamente en la moral del juzgador y que hacen que éste se vea influido por un conjunto de circunstancias que imposibilitan el normal cumplimiento del deber, en muchos casos. El cargo es un sacerdocio y la Justicia un altar, pero para que la pureza en su ejercicio exista no basta exigir y establecer sanciones, es preciso además dotarles de medios suficientes para que no se malogre en ningún caso la rectitud que debe presidir los actos de los jueces. Los sacrificios que se les imponen son grandes, y es justo que obtengan su justa compensación.

Afortunadamente la moral domina en nuestros jueces y magistrados y por eso las venalidades y bajezas no figuran en el haber de sus defectos.

Pero además los estudios filosóficos debieran también imponerse en las Facultades de Derecho, porque así los que sienten afición por esta ciencia y más aún los que comprenden la utilidad que les ha de reportar su conocimiento al ejercer la carrera, obtendrían la suficiente preparación para poder colaborar y contribuir a la recta administración de la justicia.

Es innegable la eficacia del estudio de la Filosofía del Derecho y tenemos fe en que ha de llegar el día en que los jueces sean nuevos creadores del derecho, el cual debe surgir no sólo de las leyes escritas y de las costumbres, sino de la racional aplicación de la norma adecuada a cada caso.

El Código civil suizo nos da una idea de lo expuesto al decir que cuando no exista ley aplicable al punto controvertido, debe el juez dictar su sentencia conforme a la norma que impondría para aquel caso si fuese legislador.

¿Acaso mejor prueba de la importancia del Derecho basado en la razón?

JUAN BRUNA DANGLAD.

Cançó del pis clar

A N. Duran i Burch.

*Oh la joia del pis clar
dintre Barcelona;
pro tenir lluny l'Empordà
quin enyor que dóna!*

*Hi portem la serenor
de la terra nostra;
i els ulls plens de resplendor:
tot encès el rostre.*

*I l'aire el sentim olent
com de marinada.
Al terrat, al grat del vent,
vola la bugada,
que ens apar, sota del blau,
la vela lleugera
que vèiem lliscar en pau
des de l'olivera.*

*Però encar d'aquest encís
el teu cor no gosa,
car t'hi manca a dintre el pis,
una dolça esposa.*

*Allavors, quina il·lusió!
—l'esposa, els infants.—
Ple de flors, jora, al balcó,
i a dins ple cants.*

J. ALBERT.

La obra cumbre de Cervantes

(Conclusión)

Cervantes que conocía bien a los hombres, comprendió que con el ridículo, conseguiría lo que no habían podido hacer ni las leyes más severas.

Para dar principio a sus propósitos, comienza Cervantes reprendiendo irónicamente la preocupación de creer que la formalidad de ceñirle la espada otro caballero, bastaba para darle autoridad de usar de ella, sin otra causa que su voluntad y sin otros límites que su antojo.

A este fin, pintando a su héroe ya en campaña, dice que sólo le hizo titubear en su propósito de ir por el mundo en busca de aventuras, el pensamiento de que no estaba armado caballero; y para remediar esta falta propuso hacerse armar por el primer caballero que encontrase. Y como su fantasía, fecunda en producir fantasmas caballerescos, se agitó con estos pensamientos, le representó como castillo una venta, como castellano al ventero, como doncellas principales a las criadas, y como trompeta militar el cuerno de un porquero que andaba recogiendo su manada de puercos, y que a D. Quijote se le antojó enano que daba la señal de su venida. Las ridículas escenas que en esta venta se sucedieron, ya cuando D. Quijote suplicó al ventero que le armase, ya cuando éste le dió instrucciones entre tomaduras de pelo, como ahora se dice, ya cuando veló las armas en el patio, ya en fin, cuando se representó la graciosa y ridícula ceremonia de armarle caballero, son la burla más fina de las extravagantes exterioridades en que se fundaba la caballería andante.

De un principio tan ajeno de toda razón, como dar facultades quien ninguna autoridad tenía para darlas, como sucedía en los caballeros andantes, sólo podían esperarse atropellos injustos, trastorno de la sociedad, desprecio de las leyes y una continua transgresión de los preceptos, de las doctrinas cristianas. En las varias y extrañas aventuras de D. Quijote se ven pintados estos abusos con tal viveza, que basta para detestarlos mirar en sus pinturas la vergonzosa ridiculez de sus originales.

A cualquiera le provoca risa la extravagancia de D. Quijote en querer que unos hombres a quienes casualmente encuentra en su camino, confiesen que la hermosura de Dulcinea aventajaba a la de todas las mujeres del mundo, y esto sin que ellos la hubieran visto, ni tuviesen la menor noticia de ella. A la verdad que hay que reconocer que era un disparate.

El mismo concepto fórmase leyendo el reto que camino de Zaragoza hizo a todos los habitantes del contorno.

Pues estas pretensiones que nos parecen incomprensibles e hijas de

la locura de D. Quijote, eran tan descabelladas como las que se encuentran en varias historias antiguas de caballeros andantes.

El famoso Hernando del Pulgar, cronista de los Reyes Católicos, que conoció a D. Gonzalo de Guzmán, Juan de Merlo, Juan de Palanca, Alfarán de Vivero, Vázquez de Sayavedra, Gutiérrez Quijada y otros muchos que harían interminable esta lista, que se fueron por reinos extranjeros a hacer armas con cualquier caballero que quisiese hacerlas con ellos, sin otro objeto que ganar prez y honra, en su libro *Claros varones de España*, ensalza hasta las nubes la famosa locura de Suero de Quiñonez en la defensa del pozo de Orbigo, perpetuada en un libro titulado el *Paso honroso*.

He aquí los originales que copió Cervantes en los ridículos retos de su protagonista y que supo retratar con tal destreza, que conservando todos los caracteres en que se nota lo parecido de la copia, descubrió todo lo despreciable de unas acciones, que aunque prueben el valor de quien las emprende, descubre al mismo tiempo el poco juicio de quien las imagina.

Y esto pudo hacerlo Cervantes, mejor que nadie, porque había pasado su juventud en la verdadera escuela del valor, que es la guerra; que cargado de cadenas había sabido procurar su libertad y la de sus compañeros, con las acciones más arrojadas que conserva la historia; que glorificándose de sus heridas dijo: *que el soldado está mejor muerto en el campo de batalla que libre en la fuga*; y que finalmente, supo manejar tan bien la espada como la pluma, demostrando que no merece el dictado de valiente el que no gobierna sus acciones con la invariable regla de la justicia.

* * *

Como Cervantes al escribir su obra se propuso mejorar a los hombres, no se contentó solamente con impugnar los vicios caballerescos, sino que de paso, y según encontraba ocasión, reprendía los defectos de las demás profesiones y estados, ya alabando a los que se encontraban libres de ellos o ridiculizando a los que en ellos incurrían.

Con esta mira puso varios ejemplos de hospitalidad, que es la que mantiene el trato de unos hombres con otros, ya sea con la buena acogida que hicieron a D. Quijote los cabreros, con quienes cenó y pasó la noche que precedió al entierro del pastor Grisóstomo, ya en la afabilidad y cortés trato de D. Diego de Miranda y su familia, ya en la afable generosidad del Canónigo de Toledo con quien comieron D. Quijote, el Cura y la demás comitiva al volver de Sierra Morena.

Cito estos ejemplos, y no el magnífico recibimiento que tuvo en el Palacio de los Duques o en el que le hizo en Barcelona D. Antonio Moreno, porque en aquellos se vé una voluntad sencilla al acoger a un hombre forastero y procurarle el alivio y descanso que no puede encontrar fácilmente el que está fuera de su patria o domicilio en lo cual consiste la verdadera hospitalidad, pero en los Duques y en D. Antonio, lo que

más se descubre es el deseo de divertirse con un loco y con un simple, graciosos ambos en su género, costumbre muy común en aquellos tiempos, en que los príncipes y grandes señores mantenían bufones para su diversión y se premiaban muchísimo más las chocarrerías de un juglar, el insulso chiste de algún niño que hacía burla o muecas, que los descubrimientos científicos de un sabio y el laudable celo de quien se dedicaba al estudio, diversión que zahirió Cervantes como contraria a la religión y a la buena crianza y lo hizo en varios pasajes, pero con especialidad en el discreto razonamiento en que dice D. Quijote a D. Diego de Miranda: « Los hijos, Señor, son pedazos de las entrañas de los padres... A los padres toca el encaminarlos desde pequeños por los caminos de la virtud, de la buena crianza y de las cristianas costumbres, para que cuando grandes, sean báculo de la vejez de sus padres y gloria de su posteridad » y después: « no penséis que yo llamo vulgo solamente a la gente plebeya y humilde; que todo aquel que no sabe, aunque sea Señor y príncipe, puede y debe entrar en el número de vulgo ».

Cervantes que sabía que para la felicidad de un pueblo, es necesario que la buena y cristiana educación sea general y que las gentes se crien sin preocupaciones y resabios, deseoso de abrir los ojos a sus compatriotas sobre punto tan esencial, insiste varias veces para deshacer agüeros y supersticiones, reprendiendo con tiento y circunspección, por lo que merece más gloria que otros escritores que a pesar de gozar de más libertad no supieron corregir tales abusos.

También era preocupación nacida de la misma causa, el creer sobrenaturales todos los acontecimientos que pasaban un poco la línea de los comunes, ya fuesen aquellos fenómenos naturales, pero que necesitan para su producción una combinación de causas que concurren raras veces, o ya fuesen efecto de la destreza del que los producía, ocultando la trampa, como hacen los prestidigitadores, con cual conocimiento hubieran parecido tonterías las cosas que tomaban por prodigios. En la aventura del mono adivino y en la del que sabía el color de los perritos que nacerían de su madre, se burla graciosamente de estos embusteros y de la ignorancia de los que les daban crédito.

Esta misma ignorancia y falta de educación, producía y aún actualmente produce entre pueblos vecinos querellas y discusiones y son causa de los apodos y nombres ridículos que muchas veces encienden discordias y enemistades que suelen degenerar en riñas. Todo esto lo vemos retratado en la aventura del rebuzno en que se nos pinta dos pueblos armados y en disposición de dar una batalla por un suceso despreciable, que tomado en chanza hubiera servido a unos y otros de motivo de risa.

También son muy dignos de aprecio los consejos que en cuanto a aseo, compostura y decencia de las acciones exteriores dió D. Quijote a Sancho Panza antes del Gobierno de la ínsula. En cuanto a la urbanidad, toda la obra está llena de ejemplos de utilidad.

En fin, sería cosa interminable, si dejándome llevar de las discretas y siempre oportunas lecciones del Quijote continuara citando más pasajes. Sólo os diré que leyéndolo con atención, se encuentran cada dos pasos,

reflexiones que alaban una virtud o censuran un vicio, y que la obra es un conjunto admirable de documentos morales; y que con ella, cumplió perfectamente su obligación el poeta filósofo de enseñar deleitando, que es toda la perfección a que puede aspirar un escritor según Horacio, perfección a la que no pueden llegar los autores que no son verdaderamente sabios.

* * *

Para completar este ligero estudio de Cervantes y de su obra magna, debería hablaros de su estilo, correspondiente siempre al objeto de la narración, siempre llano, natural y conveniente, sin confundir la sencillez con la bajeza y la templanza con la sequedad. Según los críticos más eminentes, en el Quijote, están enlazadas la gravedad de Luis de Granada, la dulzura de Garcilaso, la pureza de Fray Luis de León, la educación de Fernán Pérez de Oliva y la sencillez de Hernando del Pulgar, unidas a la gracia elegante, urbana, festiva e ingeniosa sin desdorarla con bufonadas y chocarrerías de mal género.

En ninguna otra obra mundial, están los refranes mejor aplicados que en el Quijote, y ellos son los que llenan de gracejo y naturalidad los discursos de Sancho, por la propiedad con que los encadena algunas veces, por el despropósito con que los amontona otras y por la conveniencia y oportunidad siempre.

Una de las pruebas más claras de la destreza con que manejaba nuestra lengua es la de haberla enriquecido con voces nuevas. Los nombres de D. Quijote, Sancho Panza, Pedro Recio, Maritornes y Rocinante formados en la imaginación de Cervantes fueron desde entonces voces peculiares de nuestra lengua, que significan un desfacedor de entuertos, un hablador simple, un Doctor impertinente, una mujer tosca y rafia y un caballo flaco. Además, se han deducido del nombre de D. Quijote, otras voces igualmente significativas, como *quijotada*, *quijotería* y *quijotismo*.

Si el honor más grande que puede tener una obra en opinión de Fontanelle, es que se saquen proverbios de ella, no puede dudarse que antes y ahora, por propios y extraños, se extraen a cientos, de la inagotable cantera del Quijote.

De lo expuesto rápidamente, se desprende que el Quijote es la obra más perfecta de nuestra lengua, y que no es extraño que mundialmente sea considerada como un monumento que no ha de desmoronarse jamás.

LUIS FALGUERA, SCH. P.

Com actuen els microbis

UNA de les funcions més interessants i més importants dels microbis, com de tota cèl·lula, sigui organisme unicel·lular o pertanyi a un organisme complicat, és la de donar naixement a enzimes. Estudiant els fenòmens de nutrició d'un microbi es veurà que per poder viure necessita, com tots els éssers, assimilar substàncies que es troben en el medi que l'envolta. La cèl·lula, doncs, en veu obligada a segregar determinades substàncies, en vista a la seva nutrició que modifiquin el medi que l'envolta, i li permetin d'assimilarse'l. Aquestes substàncies s'anomenen enzimes i es divideixen en diastases, quan són segregades per un microbi no patògen i toxines, quan són segregades per un microbi patògen.

Les enzimes actuen en les reaccions en què intervenen com a agents catalitzadors, de manera que una quantitat insignificant d'enzima pot transformar una quantitat molt gran de substàncies sensibles a la seva acció. Llur composició química no ha pogut ésser establerta, ja que molt poques han pogut ésser isolades i cap a l'estat de puresa. Tenen una gran sensibilitat als agents físics i químics. Moltes substàncies actuen com a veritables verins de catalitzador i la calor a uns $70-80^{\circ}$ les destrueix.

Els microbis poden contenir una o diverses diastases de manera que poden donar lloc a una o diverses transformacions. Veurem l'actuació d'algunes diastases, que actuen generalment per hidròlisi. Les secrecions no tòxiques dels microbis patògens són diastases i com a tals actuen.

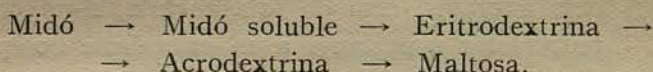
Luvertasa: Hidrolitza la sacarosa $C_{12}H_{22}O_{11}$ en les seves monoses constituents $2C_6H_{12}O_6$. Està continguda en certes bacteries, en els mucoracis i principalment en els sacaromicets.

Maltasa: Hidrolitza la maltosa $C_{12}H_{22}O_{11}$ en les seves mono-

ses constituents $2C_6H_{12}O_6$. Està continguda també en certes bactèries, en les mucoracis i principalment en els sacaromicets.

Lactasa: Hidrolitza la lactosa $C_{12}H_{22}O_{11}$ en les seves monoses constituents $2C_6H_{12}O_6$. Es troba en algunes bactèries, en alguns sacaromicets i en certs mucoracis.

Amilasa: Hidrolitza la fècula o midó en maltosa. Està continguda principalment en els perisporacis i mucoracis. Actua segons l'esquema:

Dextrinasa: Hidrolitza la dextrina en maltosa. La contenen alguns sacaromicets.

Pepsina: Hidrolitza les albúmines en peptones. Està continguda en les bactèries que produeixen putrefacció. Actua segons l'esquema:

Tripsina: Més enèrgica que l'anterior hidrolitza les albúmines fins a aminoàcids segons l'esquema:

La contenen diverses bactèries de la putrefacció.

Peptasa: Hidrolitza les peptones en aminoàcids. Està continguda en certes bactèries de la putrefacció.

Moltes altres diastases es coneixen encara, com les que produeixen les fermentacions làctica, butírica, acètica, viscosa, alcohòlica i d'altres transformacions, contingudes en diferents microorganismes i actuant per accions diverses, principalment oxidacions i també hidròlisis.

Les diastases no són secrecions particularitzades en els microorganismes, sinó que també es presenten en els organismes superiors, actuant en el sistema digestiu sobre els productes ingerits per transformarlos en substàncies assimilables.

Les toxines, en canvi, són produïdes únicament per microorganismes, principalment bactèries, i són les que causen la majoria de malalties. El nom de toxina, però, s'ha extès també a certs productes tòxics de naturalesa animal o vegetal que

són segregats per cèl·lules d'éssers organitzats. Així doncs, es distingeixen les *Toxines propiament dites o microbianes* i les *Toxines animals* i *Toxines vegetals*.

En aquests dos darrers grups es classifiquen les Ptomaines, les Leucomaines, i les Alcaloides. Les leucomaines són generalment poc o gens tòxiques i tant es presenten en els animals com en els vegetals; i els alcaloides, que es presenten en generals en els vegetals, i les ptomaines, que es presenten en general en els animals, són bastant o fortament tòxics. Aquests tres grups són molt similars no solament en la seva formació en el metabolisme de la cèl·lula sinó en les seves propietats i reaccions, i no se'n pot donar una classificació ben delimitada.

Les toxines microbianes poden ésser de tres classes: a) Productes d'excreció de la cèl·lula. b) Productes de secreció, productes resultants de l'acció de les enzimes segregades sobre el medi ambient i combinacions de productes de secreció i excreció. c) Constituents del protoplasma cel·lular. a) i b) s'anomenen Exotoxines i c) s'anomenen Endotoxines.

Les toxines es destrueixen per l'escalfor a uns 70-80°C. En general no són tòxiques per ingestió sinó per inoculació. Els àcids, les bases i els oxidants les destrueixen. Així com els microbis poden contenir diverses diastases, a cada microbi patògen correspon una toxina particular que s'acostuma a designar amb el nom mateix del microbi que la conté. Així es diu toxina diftèrica, toxina tífica, etc. L'agressió d'un d'aquests organismes patògens a un altre organisme és el que s'anomena infecció.

ANTONI CAMPINS.

CRÍTICA ⁽¹⁾

JOAQUIM FOLGUERA. — *Poemes. (Sabadell)*

Lòpez-Picó es proposà un dia donar la sensació que En Folguera és viu, i adés ha estat ell, adés un altre qui ha anat escampant, entre el públic, poemes i escrits de l'enyorat poeta.

En aquesta col·lecció de poemes, hom hi veu confirmats els trets generals de l'obra del poeta qui tant jovença féu el camí de l'eternitat. En aqueixes poesies hom hi veu la lluita —per bé que molts cops no pas el triomf— contra la migranya de la dolor i de la misèria física que l'estenallava i que el dugué al sepulcre. Es una poesia torturada, al llindar del misteri i de la desesperació.

Coneixedor i dominador de la forma, l'esclat passional a cops pot més que la seva contenció serena i esquitxos de foc, de sang i de fang, honoren o taquen sos versos. Segurament que una resignació perfecta li hauria donat més tremp, com es veu per alguns poemes sentits en moments de calma serena: són els millors.

Ens plauen sobretot els següents poemes:

"Per la Rambla passa una dona amb un braçat de flors"; "Epigrames del Port"; "La cançó pàl·lida", plena de gràcia; "La cançó del camp", intent reeixit de superació de la dolor i el neguit; "Egloga sensual", construcció superba, però sensualment malaltissa; "Aquesta nit", meravella de profunditat.

A cops, la preocupació de la dolor i de la mort l'absorbeix, com quan acaba un poema dient:

sota el bes dolcíssim
de la Mort que m'haurà tot en sos braços.

La poesia de Folguera, com ja hem dit, vacil·la entre la humilitat serena i l'elegia desesperançadora. Heus-ne ací, dos successius exemples:

Humilitat de Nadal

En aquesta hora pia d'aquesta nit tan clara,
d'un pur i únic goig se sentiria avara
mon ànima: d'haver un bell ramat petit
perdut dins la puresa d'aquesta clara nit.

(1) En aquesta secció donarem compte dels llibres que se'ns trametin.

Del temps

Ara tenim nostra esperança
vora dels núvols de l'espai;
tota la terra és en recança.
tota la terra és en desmai.
Adolorits diuen els avis,
amb la dolor de l'insecur:
—Si prest no plou, els nostres llavis
no tastaran un fruit madur!—
I en els jardins les flors descloses
són d'un color d'enyorament;
sense saó, totes les roses
es moriran de llanguiment.

PUIG I FERRATER (Joan). — *Servitud (Memòries d'un periodista)*

Llibre que tothom que sigui idealista ha d'elogiar.

PUIG I FERRATER (Joan). — *Els tres al·lucinats*

Estudi ben fet de gent que no s'ho val.

RAMIRO DE MAEZTU. — *Don Quijote, Don Juan y la Celestina.*
(Ensayos de simpatía. — Colección Contemporánea Calpe. — 5 ptas.).

No ens cal d'elogiar ací aquest brillant i sobretot profund literat espanyol, que fuig de les gales exagerades de l'estil, però remarca coses de gran interès.

De Maeztu, oimés de literat és un bon pensador qui posseeix l'intuicionisme i sap veure els fonaments de les coses i el seu veritable sentit a través del vel enganyador que les envolta.

El pròleg del llibre és sumament substancios, i la primera part, "Don Quijote" és indubtablement la millor i la més encertada del llibre. Sobretot el contrast que remarca entre el Quixot i el "Hamlet" és molt ben observat. Diu de Maeztu:

"Hamlet, al obrar sobre el público produce Quijotes, mientras Don Quijote provoca en los espíritus la actitud analítica de Hamlet".

Altra paradoxa: Hamlet parla amb frases curtes, tallades, com si fos home d'acció. El Quixot, en canvi, que és home d'acció, fa discursos, com si s'estigués tranquil a la plaça del seu poble.

En aquell temps —diu de Maeztu— Anglaterra era un poble que es creava; Espanya dominava sobre el major imperi de la terra. Per això observa l'autor: "El Hamlet es la tragedia de Inglaterra; el Quijote es el

libro clásico de España. En torno a las dos obras se ha venido cristalizando el alma de los dos pueblos. Inglaterra ha conquistado un imperio; España ha perdido el suyo“.

Cervantes, doncs, escriu el Quixot per desfer el quixotisme, per induir —amb la lliçó de les dissorts degudes a un excés d'activitat— al repós. Shakespeare escriu el Hamlet per desfer el dubte, la inacció.

Per això en llegir les aventures del Quixot hom se sent impulsat a dir: para esment, Quixot, reflexiona, no et precipitis. I en sentir Hamlet hom se sent inclinat a dir: decideix-te d'una vegada, no dubtis més.

“Aunque el Quijote sea un libro de decadencia —diu de Maeztu— el mejor libro de decadencia que haya producido literatura alguna, no deja de ser un libro sano, siempre que se tengan en cuenta las circunstancias en que se produjo, porqué lo mejor que puede hacer un hombre, cuando se halla cansado “—com s'hi trobava Espanya després de tantes conquestes—“ és descansar“.

GEORGES CLEMENCEAU. — *Démosthène*

Estudi interessant sobre les vel·leitats del poble grec, la grandesa del patrici i les analogies amb el cas personal de l'autor i el seu poble francès.

BARONESSA ORCZY. — *Nicolette*

Què tenen les obres de la baronessa Orczy que a desgrat de plaure tant a les dones i d'escaure tant, posades en mans blanques, instrueixen l'esperit i el mouen amb nobles passions? Heusaquí un secret que s'endevina i acaba per trobar-se llegint-les. Debades s'ha volgut convenir que l'obra literària d'interès general no hi és; que hi ha gèneres literaris aptes per a damisel·les i d'altres escaients per a homes. La veritable obra literària plau a tothom que tingui gust, sense distinció de sexes ni classes socials.

Així passa en les obres de la baronessa Orczy; així passa en aquesta, en concret. Per a nosaltres, Nicolette, ultra la valor ideal del seu argument, —el triomf esclatant de l'amor en mig de totes les mesquineses i proses— té un gran interès l'assumpte de la novel·la per desenrotllar-se en un poble emparentat racialment amb el nostre, a Provença.

Quina bonica cançó la que la baronessa Orczy copia —sense traduir, original— en el seu llibre:

“Alègre, Diou nous alègre
Cachofué ven, tout ven
Diou nous fagué la graci de voir l'an què ven
Se sian pas mai, siguen pas men“

(Alegrem-nos. Déu en enrioli. Els calius amagats, vinguin; vinguin totes les bones coses. Que Déu ens faci la gràcia de veure l'any que ve. Que si no som més, no siguem menys).

R. NEGRE-BALET

MISCEL·LÀNIA

En el núm. 1881 del Boletín Oficial Eclesiástico del Obispado de Barcelona nuestro amantísimo Prelado Dr. Miralles publica un Decreto *Sobre Acción Católica* de conformidad con los « Principios y Bases de reorganización de la Acción Católica Española ».

Comprende y establece las normas: I. Sobre la Junta Diocesana de Varones. II. Secretariado. III. Juntas Parroquiales. IV. Organizaciones Interparroquiales. V. Junta Diocesana de Acción Católica de la Mujer; y VI. Asamblea Diocesana.

Para los cargos de la mencionada Junta Diocesana de Acción Católica de Barcelona han sido nombrados por el mismo Sr. Obispo los siguientes señores:

Consiliario de la Junta: al M.ltre. Sr. Dr. D. Sebastián Puig.

Consiliario de la Junta de A. C. de la Mujer: al Rdo. Dr. D. Ramón Balcells.

Presidente: al Exmo. Sr. D. Antonio Martínez Domingo.

Tesorero: al Sr. D. Dionisio Cabot.

Secretario: al Sr. D. Ignacio de Llanza de Montolíu.

Vocales: a los Sres. D. Enrique Sagnier Villavecchia, Don Bernardino Martorell Puig y Don Juan Burgada Juliá.

y para *Director del Secretariado* al Rdo. Dr. D. Eduardo Román Moragas.

He aquí una Junta de reconocida competencia y de universal aceptación. Sea para todos sus miembros nuestra cordial enhorabuena, que entraña a la vez nuestra adhesión y cooperación para el logro de los altos fines que el Prelado les encomienda para bien de la Iglesia Católica.

Llevados de la íntima satisfacción que ello nos causa, no podemos menos de observar que para los cargos de Consiliario de la Junta, Tesorero, Secretario y tercer Vocal han sido designados queridísimos y antiguos alumnos de las Escuelas Pías, siendo además, los dos últimos, activos socios de esta humilde Obra post-escolar Calasancia de Barcelona.— M. A. E.

A la Casa Noviciat que té a Moyà l'Escola Pia fruïrem de debò el 27 del passat desembre assistint-hi a la sentida cerimònia de la Professió religiosa del qui fou en el segle N'Antoni Cardona, company

nostre, selecte i il·lustrat Acadèmic, Primer Secretari general de la Federació C. d'Estudiants Catòlics, propulsor de veritables obres d'apostolat catòlic i model d'estudiants universitaris de Barcelona, on amb les millors qualificacions es graduà l'any passat a la Facultat de Filosofia i Lletres, i guanyà a més el *Premi Ribadeneira*.

Li rebé la professió son antic professor i avui Provincial de Catalunya el M. Rnd. P. Ramon Castellví; celebrà la Sta. Missa el M. R. Pare Salvador Coch, ex-assistent general, li dirigí una sentida plàtica nostre R. P. Director, i cantaren diversos motets litúrgics amb veus d'àngels els 38 Novicis d'aquell floreixent jardí calassanci.

Rebi el Germà Clergue Antoni Cardona del Sagrat Cor de Jesús, nostra sincera felicitació, i li desitgem les gràcies del Cel per tal de poder arribar ben preparat al Sacerdoci i ésser un gran Apòstol dintre l'Escola Pia.

Ultra llurs pares i família assistiren a l'acte bastants fidels de Moyà i una selecta representació de l'Acadèmia i de la Federació C. d'Estudiants Catòlics. — M. A. E.

Notabilíssim és l'estudi que, sobre una qüestió d'un interès tan actual com *L'Església i l'Action Française*, ha publicat el doctor Carles Cardó en el quadern de desembre proppassat del nostre ben-volgut i admirat confrare *La Paraula Cristiana*.

Prou voldríem donar-ne un resum, extractant-ne els passatges més significatius, però tractant-se d'un estudi tan dens i sòlidament estructurat, en el qual no sobra ni falta res, perillariem de presentar-ne una visió deformada, a força d'ésser incompleta.

Amb tot, no volem resistir al desig de transcriure'n alguns paràgrafs interessantíssims:

En precisar l'abast de la condemna papal, diu:

"Remarquem, doncs, que no està condemnada la llibertat de pensar respecte de la preferència, no sols abstracta, sinó fins concreta, per una forma de govern determinada. No està condemnat que per defensar-la s'organitzi un partit polític i es faci propaganda per mitjans moralment lícits. No està condemnada la convivència de catòlics i descreients dins un partit polític. (La ocasió hauria estat tan propícia que, o ara o mai). El que està condemnat és que, sota color de formar un partit polític, els dirigents principals (*non numerantur, sed ponderantur*) exercixin mestratge damunt els catòlics, adoctrinant-los fora del sentit ortodox en matèries sotmeses al magisteri eclesiàstic. Anem a dir que un partit polític qui vulgui governar (ço és, que no existeixi solament per resoldre el que se'n diu una qüestió prèvia) ha de tenir una doctrina, política total, i per tant, el predomini intel·lectual d'un heterodox sempre hi serà perillós i exposat a una condemna com la que estudiem. Recor-

dem, però, que, com deia el Dr. Torras, l'Església no condemna partits, sinó doctrines.

El paràgraf penúltim de la Lletra del Cardenal Andrieu, aprovada plenament pel Papa, ens planteja, però, una qüestió fortament interessant: hi són condemnats l'autocràticisme i el nacionalisme tal com els ensenya l'A. F.? Diu el Cardenal:

Per omplir el buit causat per l'absència completa de la llei moral, els directors de l'A. F. ens presenten una organització social totalment pagana, en la qual l'Estat, constituït per alguns privilegiats, ho és tot i la resta de la gent, no res.

Així és que gosen a proposar el restabliment de l'esclavitud! No cal parlar-los de cap reivindicació de l'individu en front del poder. La raó d'Estat és superior a qualsevol consideració de justícia i de moralitat, puix, diu el capitost d'A. F. "la moral natural proclama que l'única virtut és la força", i segons la dita d'un altre capdavanter de la mateixa escola "qualsevol força és bona, mentre sia bella i triomfi".

Recordem que al resum final de la carta, aquests paràgrafs són al·ludits amb la frase *restaurar el paganisme amb totes les seves injustícies i totes les seves violències* i que el Papa retreu la idea parlant d'una *renaixença del paganisme*. Per paganisme, s'entén només l'esclavitud? No calia pas parlar de "*totes les injustícies i totes les violències*". Hi entren també, doncs, els altres elements paganitzants esmentats pel Cardenal: el monopoli de l'Estat per alguns privilegiats, el menyspreu dels humils, la negació de tota reivindicació de l'individu en front del poder i la superioritat de la raó d'Estat sobre tota consideració de moralitat i de justícia.

A quins sistemes polítics pertanyen aquestes doctrines, ben probablement condemnades, no cal pas dir-ho. El que importa és que siguin doctrines a afegir a la llista de les reprovades pel magisteri doctrinal de l'Església, per tal com, del nostre esment, és la primera vegada que recauria sobre elles condemna. A justificar-la a la llum de la doctrina catòlica va dirigit el present estudi.

Més avall fixa la posició de l'Església davant les formes de govern:

"L'Església no canonitza cap forma de govern. Deixa els pobles en plena llibertat d'elaborar llurs sistemes, mentre siguin compatibles amb la justícia. Però no és tampoc dubtós que la derivació espontània del seu esperit, la fórmula que ella, quietament o treballósament, elabora, tendeix sempre envers el respecte als drets individuals. No són esclaus, no són persones mancades d'atribucions jurídiques els que ella desitja per addictes a la seva veritat alliberadora. La llibertat de la consciència religiosa davant el Cèsar, primera conquesta del Cristianisme, comporta lògicament i biològicament la floració de les altres llibertats. I si hom

objecta que no és pas aquest el sistema amb què es regeix ella, respondrem que ella governa una matèria sobrehumana, en la qual ni la consciència individual ni la social no tenen cap dret, ni cap vot la intel·ligència creada. Per això Déu la dotà de la infal·libilitat, en les condicions i limitacions que els nostres lectors coneixen, puix que sols una infal·libilitat pot avalar i justificar una autocràcia.“

Es interessant també, i cal tenir-ho sempre ben present, ço que diu referent a l'origen del principi d'autoritat:

“Però el doctor d'aquesta matèria és sens dubte Suàrez, segons la claríssima doctrina del qual, la potestat davalla de Déu (com ho demostra, entre altres, el poder de llevar la vida i d'obligar en consciència, exclusivament divins), però no immediatament al príncep, sinó a la comunitat, la qual, a ésser possible, podria exercir-la immediatament, però no essent-ho ha de conferir-la al príncep designat per ella amb qualsevol dels sistemes jurídics emprats entre els homes. Però un cop feta la transferència, el poble resta obligat a obeir el príncep com a Déu i no li resta el dret de retirar la investidura sinó en casos excepcionalíssims en què el príncep, oblidant l'origen i la finalitat del seu poder, l'emprés evidentment en perjudici gravíssim de la comunitat. Ni els excessos de l'autocràcia, ni els de la democràcia no són possibles en aquest sistema, honradament aplicat, perquè el mateix Déu qui dóna l'autoritat al poble, perquè la transfereixi irrevocablement al príncep, exigeix del príncep que no l'emprí sinó en bé del poble, son mandatari, i judicarà després l'un i l'altre. La proclamació rousseauiana pel *poble sobirà* (que, en bona doctrina, no ho és sinó fins al moment de feta la transferència) i la maurrasiana de la servitud com a primera llei del cor són els mals esperits de llurs sistemes que reportarien estralls igualment funestos. Sols el seny cristià sap foragitar-los dels sistemes polítics, en els quals no tenim cap dubte que acabarà per imposar-se.“

I encara unes paraules que haurien de meditar molts que creuen obrar com a catòlics:

“L'ídol de Maurras es diu Ordre. Paraula simpàtica, paraula prestigiosa, paraula insuficient. L'ordre és un guardià i la seva bondat o maldat dependrà de la bondat o maldat de la cosa que guardi. Si l'ordre extern serveix per custodiar l'ordre intern de la justícia, l'ordre extern serà bo, però no per ell mateix, sinó per una irradiació de la justícia per ell custodiada. Si l'ordre extern vigila per la tranquil·litat de les possessions injustes, llavors l'ordre extern és el pitjor dels desordres. No ens en paguem, d'aparences. L'ordre de Varsòvia és una heretgia contra la rectitud natural i contra l'ètica cristiana.“

Hom ha fet posteriorment (i no cal dir si val la pena) un tiratge a part d'aquest esplèndid assaig. — M. C. A.

Encara no fa un any de l'acabament del primer campanar del Temple de la Sagrada Família i hom ja anuncia per a ben aviat l'acabament del segon. El primer fou dedicat a Sant Bernabè, aquest ho serà a Sant Maties. Avancen també visiblement les obres de rematada de la llanterna central de la façana del Naixement.

Malgrat la plorada mort del seu creador, la seva obra, doncs, es va acomplint, no solament sense desmai, ans encara potser amb més vigoria. És que el seu esperit perdura i continua informant la seva empresa; és que el seu cos dins la terra és una llavor fecunda; és que la seva ànima dalt al Cel és una sol·licitació constant de les benediccions del Senyor.

Catalans, recordeu-vos del Temple Expiatori de la Sagrada Família!
— M. C. A.

A los Pies del Maestro.

En elegante volumen ha publicado la *Casa Herder* un libro de Meditaciones, que no es un libro más, sino un conjunto de Glosas sobre el Evangelio, cuyo título *A los Pies del Maestro*, está justificado en absoluto.

Escrito por el R. Padre A. Huonder, S. J., y traducido del alemán por el R. Padre Manuel Carceller, está destinado a ser el Consolador del Sacerdote, el Vivificador de su entusiasmo y de su fe.

Breve en las consideraciones, pero agudo y sutil en las aplicaciones del Evangelio, dice el Autor mucho en poco espacio, y el pobre Sacerdote, agobiado por el trabajo ministerial hallará en cada consideración un respiro, un remanso, un sosiego, y por lo tanto la paz.

En algunas consideraciones el libro es superior, por lo insinuante y provechoso. Pongamos, por ejemplo, lo relativo al pasaje: «Non potest civitas abscondi supra montem posita». El Autor la juega así: El Sacerdote, (civitas supra montem), es el ejemplar de los fieles en su conducta, (non potest abscondi). Por ello en sus caídas, los fieles pueden decir: «Ecce civitas! Plauserunt superate manibus... sibilaverunt... moverunt caput suum... Haeccine est urbs, dicentes, perfecti decoris?»

Creo ingenuamente que todo sacerdote, que medite un poco la consideración a que aludo, ha de concluir por afligirse de espíritu, y con ello, sacar provecho para su alma.

Pero, por lo mismo, que el Autor no agota la materia, la obra es agradable. Cada meditación puede sugerir muchos temas diversos. En cada una de ellas hay jalones, pero no está la línea.

«A los Pies del Maestro» está destinado a producir copioso fruto.
— R.

El 29 de desembre proppassat foren concedides per l'Estat 223,845'66 pessetes destinades a les obres de consolidació del Reial Monestir de Poblet. Es evident que més val això que res, però la quantitat conce-

dida és tan migrada que no permet, no ja una restauració —que això és obra de milions—, sinó ni tan solament una consolidació total i de duradors efectes. Tot just n'hi ha per acudir a remeiar els estralls més peremptoris i amenaçadors.

La campanya de premsa empresa a favor de Poblet no ha assolit, doncs, encara l'objectiu que es proposava. Cal, per tant, prosseguir-la i àdhuc accentuar-la fins a allunyar el perill d'aquells murs tan venerables i tan poc venerats. Cal no oblidar tampoc Santes Creus, la Seu vella de Lleyda, l'Açuda, i tants altres monuments de les nostres contrades, sobre els quals plana constantment una amenaça de ruïna imminent i irreparable. — M. C. A.

La juventud estudiosa busca insistentemente fuentes de saber en las monografías y trabajos realizados por los cultivadores de la ciencia del Derecho. Pobre es, sin ningún género de duda, la literatura jurídica patria. Y no ciertamente por falta de preparación o de medios científicos necesarios para tales empresas, sino por la fría acogida y escasa aceptación que tales estudios tienen en el público en general. Los editores no se aventuran tan fácilmente a lanzar al mercado libros de índole científica y mayormente tratándose de obras jurídicas que sólo interesan a los que se dedican a tal género de estudios. Queda casi limitada la producción científica a los textos que se cursan en las Universidades, algunos de los cuales demuestran en sus autores arrestos suficientes para obras de aquella naturaleza. La labor divulgadora de los estudios jurídicos, especialmente la que se lleva a cabo por medio de monografías, está en manos de los extranjeros y queda tan sólo el consuelo de acudir a ellas para saciar el deseo de saber y profundizar estudios incoados.

Pero no por eso estamos del todo desprovistos de ayuda científica y los amantes de la ciencia del Derecho, tenemos en España algunos divulgadores de aspectos jurídicos interesantes.

Entre otras la «Revista de Derecho Privado» que se publica en Madrid bajo la dirección del sabio Catedrático de la Central D. Felipe Clemente de Diego, llena, en lo posible ese vacío que hallamos en el campo del Derecho. No ya sólo por los trabajos que mensualmente publica avalados con las firmas de las más prestigiosas personalidades españolas y extranjeras, sino también porque la redacción de la «Revista» da a conocer aquellas obras extranjeras que por su relevante mérito son dignas de darse a la publicidad en lengua castellana, dando con ello una prueba de amor y entusiasmo por la ciencia jurídica.

Acaba de publicarse por la citada redacción la obra del Prof. Saleilles titulada «La Posesión de bienes muebles» traducida al castellano por el docto civilista Sr. Castán, libro que es una maravilla de exposición y de método. Se trata de un tratado perfecto sobre la posesión de bienes muebles, elemento hoy tan importante como lo fuera en otros tiempos

la propiedad territorial. La obra del Maestro francés va precedida de un estudio biográfico-crítico y seguida de apéndices con textos legales extranjeros y copiosos índices que facilitan su manejo. Las notas y concordancias del catedrático Sr. Castán, dan idea clara de la manera como se ha resuelto esta cuestión en nuestro Código Civil.

Y no menos interesante, siquiera sea en otro aspecto, y al mismo tiempo sumamente útil para aquellos que cursan la carrera de Derecho es la obra del Prof. italiano Calamandrei, traducida por el sabio catedrático de esta Universidad Dr. Xirau, que lleva por título «Demasiados abogados» en la que aún refiriéndose a Italia, pinta con vivos colores lo que es y lo que debiera ser la enseñanza universitaria y el ejercicio de tan noble y delicada profesión, tal como si lo hiciera tratando de dichos problemas en relación a lo que aquí sucede dada la semejanza que existe entre la realidad del problema en ambas naciones.

Ambas publicaciones editadas por la «Revista de Derecho Privado» son altamente recomendables tanto por la profunda doctrina que contiene la primera como por la visión clara y sana filosofía que encierra la obra del profesor italiano. — B.

Després d'un més que considerable retard, ha aparegut per fi a la "Gasetà" l'avant-projecte de reforma tributària temps ha anunciada pel Sr. Ministre de Finances, i sobre el qual s'obre informació fins al 15 de febrer vinent.

Cal reconèixer que s'endevina el propòsit de simplificar la tributació fent-la bon xic més flexible i sobretot, —ço que cal agrair al Sr. Calvo Sotelo—, més harmònica. Però ço que més ens ha interessat d'aquest avant-projecte, és la claredat, la qual cosa no deixa d'ésser un bon auguri si es té present l'obscuritat i rigidesa de les actuals lleis tributàries i d'una manera especial la d'Utilitats i Timbre.

Jutjar l'avant-projecte que ens ocupa no solament no és feina d'una senzilla nota sinó que ni tan sols ens ho proposem, majorment si hom no oblida que les tarifes per les quals s'hauria de regir cas d'ésser aprovat, no hi són publicades. És veritat que s'estableix un mínim i un màxim tant per cent, però això no és, al nostre entendre, suficient per a avençar càlculs aproximats de l'augment o disminució damunt les quotes tributàries actuals. Per això, cal esperar que s'aprovi el projecte —íntegre o reformat— i es publiqui el Pressupost d'ingressos i despeses de l'Estat on, segons es disposa, hauran de venir necessàriament les tarifes —variables anyalment— per les quals haurà de regir-se el nou projecte de Llei.

Ara solament podem fixar-nos en els articles addicionals i en la part que afecta a la tributació dels sous de la dependència, on ja avençadament s'assenyala la corresponent als dos primers anys de vigència de la Llei, la qual, si bé no és el que hom ha sol·licitat infinitat de vegades,

no deixa de portar un esperit de disminució que cal tenir en compte com un bon encert.

Es d'esperar que els tècnics en matèria de Lleis, atenent-se a l'unànim sentir del poble, proposin —si cal— les modificacions precises perquè esdevingui un vertader model de justícia i equitat. — R. P. B.

Mitjà nou per a distingir la llet fresca de la llet bullida. — Es prenen 5 cc. de llet, havent-la filtrada abans a través de cotó fluix; s'hi barregen 5 cc. d'una solució de 0,1-0,2 de "trypanblau" en aigua destil·lada o, i encara millor, en solució fisiològica. Es posa llavors la barreja en un tub de centrifugació amb la part inferior capil·lar (p. ex. el tub de Tromms-Dorff); es deixa a la temperatura de l'ambient uns deu minuts i es centrifuga després durant uns vint minuts. Es treuen la crema i la llet i s'aspira el poc líquid que es troba immediat al sediment mitjançant una pipeta capil·lar. Llavors el sediment que queda es barreja ben bé amb una pipeta capil·lar, i se'n pren una gota o dues (sempre la mateixa quantitat), que s'examinen al microscopi. S'ha de tenir molta cura de repartir uniformement el material entre el porta i el cobre-objectes. S'observa en un sistema en sec, i s'ha de veure el nombre de cèl·lules de color i el nombre d'incolores, la intensitat de coloració i el nombre total de cèl·lules, i es treu la mitja total de 25 camps. Cal no confondre les cèl·lules amb les gotetes de greix o amb les pel·lícules d'es-cuma.

I. Llet crua. S'hi veuen solament cèl·lules (relativament grans) incolores.

II. Llet molt cuita (10' a 70°; 2'-3' a 80°-90°; 1'-2' a 100°). Moltes cèl·lules fortament colorades, i hi falten les incolores i les de poc color.

III. Llet escalfada a baixa temperatura (10'-30' a 64°). Discret nombre de cèl·lules de color molt dèbil.

IV. Barreja de llet crua i de llet molt escalfada. Al costat de les cèl·lules de fort color s'hi veuen cèl·lules sense color.

Aquest mètode serveix també si hom ha barrejat formalina i bicromat de potassa amb la llet, en aquest cas les reaccions de Storch i de Rothenfusser (investigació dels ferments) no poden donar cap indicació.

E. Heckma: *Verslagen van Landbouwkundige onderzoekingen der Rijkslandbouwproefstation*, nº XXIX, pp. 49-60. La Haia. — J. S.

VIDA ACADÈMICA

A partir del present quadern, col·laborarà mensualment a la nostra revista el Sr. Joaquim Renart, la fama del qual com a dibuixant i erudit d'art ens estalvia de fer-ne la presentació i l'elogi.

La nostra nova portada ha estat dibuixada per l'acadèmic Sr. Josep M. Monravà, de la Secció d'Arquitectura, cosa que, per un lamentable descuit, deixarem de consignar en el nostre anterior quadern.

DIETARI ACADEMIC (Del 16 de desembre de 1926 al 15 de gener de 1927).

— Dia 18: L'acadèmic Sr. Josep Mestres ha ocupat la tribuna en la sessió privada per parlar sobre "Fonament científic de la Regla de Càlcul". Han intervingut en la discussió el R. P. Director, i els senyors Ribelles (F.) i Ferrer (J.). La presidència ha resumit el debat.

— Dia 19: "El Contrato en sus diversas especies" ha estat el tema que l'acadèmic Sr. Carles de Senillosa ha desenrotllat davant les senyorettes taquígrafes de l'"Institut de Cultura i Biblioteca Popular per a la Dona".

— Dia 24: Com anys ha és consuetud a l'Acadèmia, ha estat celebrada la Missa del Gall, a la qual han assistit molts senyors acadèmics amb llurs famílies. Ha celebrat el R. P. Rafel Oliver, Sch. P., ex-director de l'Acadèmia, el qual ha pronunciat un bell i fervorós sermó.

— Dies 8 i 15 (gener): L'acadèmic Sr. Pere Lluís Galiana ha pronunciat en les corresponents sessions privades una conferència sobre "Concepto jurídico de la Nave". Diversos acadèmics han intervingut en la discussió.

— Dia 9: Ha estat celebrada la Missa de Comunió General corresponent a aquest mes amb l'acostumada solemnitat. Es d'esperar que la religiositat dels nostres associats serà novament evidenciada en la Comunió General corresponent al mes de febrer.

LA ACADEMIA CALASANCIA

PROGRAMA PER AL MES DE FEBRER

- Dia 5. — El Sr. Carles de Senillosa parlarà sobre "El divorcio" en la sessió privada.
- Dia 12. — El Sr. R. Negre-Balet pronunciarà una conferència sobre el tema "G. K. Chesterton o la paradoxa de l'optimisme catòlic".
- Dia 19. — L'acadèmic Sr. Vicents Diego Roselló dissertarà sobre "Notiones generales sobre las estrellas y modo de encontrar las más principales por el método de las alineaciones".
- Dia 26. — "Un nou capítol dins la Història de la Literatura Catalana" és el títol de la conferència que el Sr. Miquel Coll i Alentorn donarà en la sessió privada.

SECCIONS

- Dia 6. — Comunió General corresponent al mes en curs, a les nou del matí, a la Capella del Col·legi de N. D. de les Escoles Pies.
- Dia 20. — Conferència a l'"Institut de Cultura" pel Sr. A. Terradellas.
- Dia 27. — Excursió a Montalegre.
- Dia 11. — Durant aquest mes, i començant el dia 17, serà donat un curs sobre "Arquitectura" per l'acadèmic supernumerari Sr. Josep Torres de la Secció d'Arquitectura. Oportunament en serà publicat el corresponent programa.

AQUEST NUMERO DE LA ACADEMIA CALASANCIA
HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

**Protecció absoluta per a
vostè i els seus**

La millor protecció contra
la llet adulterada o im-
pura la trobarà vostè en
l'ús de la més pura i bona
de les llets, la

**Llet Condensada
"La Lechera"**

Demani mostres i folletons gratis a la
Societat Nestlé A. E. P. A., Via Laietana, 41 - Barcelona

PATIU DELS PEUS?

“Callicida Masó Arumí”

FLASCO 1 PESSETA

y SALINOS MASÓ - Capsa, 2 pessetes

Radio-Salil

Bálsamo rápido y seguro para curar los ataques de **Reuma** articular, **Reuma** nervioso localizado, **Gota**, **Ciática**, **Neuralgia**.

USO EXTERNO

Se consiguen curaciones sorprendentes

Fricciónese la parte dolorida y el alivio será inmediato.

La Perla Mallorquina

Confitería = Pastelería = Repostería

Elaboración especial, única en Barcelona, de selectas ensaimadas y pastas mallorquinas

— Grandes diplomas de honor y mérito —
Medalla de oro y copa de S. M. Alfonso XIII

Paseo Gracia, 68, Tel. 2364 G = Claris, 48, Tel. 1866 S. P.
— y Secciones Granja Royal y Granja Royal Oriente —

CURA VEGETAL N°

**DEL ABATE HAMON
PODEROSO ESTERILIZADOR
DE LAS VIAS RESPIRATORIAS**

compuesta de plantas, sana y agradable, sin sustancias tóxicas, que no ofrece peligro para la salud ni ensucia el estómago

Es el remedio enérgico contra la Tos, Catarros, Bronquitis, Gripe, Asma;

VENTA: Farmacias,
Centros de Específicos,

LABORATORIOS BOTÁNICOS Y MARINOS

Ronda de la Universidad, 6 - BARCELONA
En MADRID: Farmacia GAYOSO, Arenal, 2

FARMACIA I LABORATORI

MASÓ ARUMÍ

DEL DOCTOR NADAL

(PROVEIDOR DEL F. C. BARCELONA)

Rambla de Canaletes, 1 / Carrer del Bonsuccés, 2

TELÈFON A - 570

BARCELONA

Injectables, Serums, Específics, Anàlisis, Oxigen, Fórmules
elaborades amb productes puríssims i de qualitat de les millors marques
nacionals i estrangeres.

Els ULLS DE POLL i les DURICIES desapareixen sense pe-
rill de cap mena amb el

"CALLICIDA Dr. MASÓ ARUMÍ"

Un flascó UNA pesseta.

EL DOLOR **DE CABEZA**

Neuralgias, lumbago, ciática, dolores ner-
viosos, reumáticos y las molestias periódí-
cas propias de la mujer

CURAN SIEMPRE CON EL

Cerebrino Mandri

NUNCA PERJUDICA

Anémicos, debilitados, neurasténicos, convalecientes, tomad el TÓNICO MANDRI

El pequeño STUDEBAKER

Tipo "HERSKINE-SIX"

Modelo Europeo

10 litros los 100 kilóm. — 6 cilindros — 12 HP.

Velocidad 100 kilóm. por hora

*El más pequeño de los automóviles americanos — Por sus líneas,
sólida construcción, confort y rendimiento, constituye
el éxito indiscutible en el Salón de París*

PEDID PRUEBAS e informes al SALÓN STUDEBAKER

Paseo de Gracia, 54

Teléf. 3062 A

H. BLANCO BAÑERES

Alfombras

Tapicerías

Lencería

*y diferentes artículos
para decoración*

Tapices Persas

Smyrnas

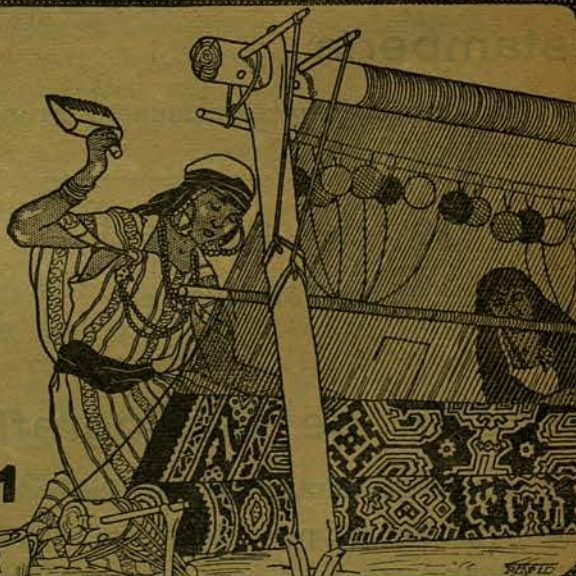
y anudados a mano

CALL, 21

(Plaza Sta Jaime)

TELF. 190 A

Imprenta Elzeviriana y Librería Camí A.S.

BARCELONA

IMPRENTA

Calle Torres Amat, 9

LIBRERIA

Poniente, 64

ALMACENES

Pasaje San Bernardo

Dirección por correo: Apartado N.º 421

Impresos de todas clases : Libros de texto para escuelas : Material escolar : La casa que posee mejor surtido en libros para premios, medallas y diplomas
A disposición de los clientes que los pidan, tenemos catálogos de: Sección didáctica, Sección de premios, Devocionarios y Libros de Religión

UNIÓN LIBRERA DE EDITORES, S. A.

Librería Subirana

Puertaferriosa, 14 - Apartado 208

— BARCELONA —

Librería

Religión, Literatura, Enseñanza, Arte, Ciencias, Medicina, etc.

Estampería

Recordatorios Primera comunión, Primera misa, defunción, etc.

Objetos de piedad

Rosarios, Cruces, Medallas, etc

Sección de Bibliografía

Contesta gratuitamente todas las consultas sobre cualquier clase de obras. Publica periódicamente «ORTHODOXON BIBLION», revista bibliográfica que se remite gratis a quien lo solicite.

GIMNASIO: Emilio Tiberghien

DIPUTACIÓN, 310
(Esquina Gerona)

Cultura física, Gimnasia respiratoria: Preventiva y curativa. — Clases especiales para Señoras, Señoritas, Caballeros y Niños. — Cámara de sudación. — Duchas. — Masaje. — Lecciones a domicilio.

NELLIE I ALTRES CONTES

per R. NEGRE BALET

3 Pesseles

Es una història d'amor y patriotisme. L'autor no és únicament un bon escriptor, sino també un bon psicòleg.

«Es un contista dotat d'una fina observació psicològica i d'una fina intenció humorística... Excel·leix en l'evocació de delicades figures de dona i penetra amb notable acuitat de visió en el joc dels instints i de les passions del món femení». — (*La Veu de Catalunya*).

«Nellie, el conte més extens i estructurat del llibre, ens permet d'abocar-nos a l'ambient d'Irlanda en plena revolta i copsar-hi una història d'amor i patriotisme». — (*La Publicitat*).

«Recull de contes admirables... Nellie és escrita de mà mestre. «El meu amic Marcel i jo», el podria signar Mark Twain... «El Secret de Mme. Strongfield» és un conte tendre i sentimental que conmovi fonamentalment... L'autor no és únicament un bon escriptor sinó també un bon psicòleg». — (*Catalunya Social*).

De venda en les principals llibreries i a l'«Editorial Mentora», Rosselló, 154

Librería BOSCH

Ronda de la Universidad, 5 - BARCELONA

Gran surtido en obras nacionales y extranjeras
de texto y consulta

para Facultades y centros de enseñanza superior
Corresponsales de las principales editoriales del mundo
Suscripciones a toda clase de Revistas y publicaciones

CICLOS
MOTOS
ACCESORIOS

SPORTS

SANROMÁ

Balmes, 62-Tel. 1445 A-BARCELONA
PÍDASE EL CATÁLOGO ILUSTRADO

Pompas Fúnebres "La Condal, S. A."

Central y Oficinas: RAMBLA CATALUÑA, 15

Teléfono 1027 A

Teléfono 1078 A

Talleres y Garage: GERONA, 11 (chaflán Ausias March)

Servicio permanente - 30 Sucursales con teléfono

Personal práctico; magnífico coche HISPANO para traslados

La más acreditada e importante de Barcelona

oooooooooooooooooooooooooooo

"ÆTERNITAS"

Nuevo procedimiento para la conservación y
embalsamamiento de cadáveres

Aprobado por R. O. de 21 de Junio de 1924

**SIN INTERVENCIÓN QUIRÚRGICA ALGUNA
SIN QUITAR LA ROPA DEL CADÁVER
RESPETANDO SU SAGRADA INTANGIBILIDAD**

Para adultos, desde.	1,500 pesetas
Para párvulos, desde	950

Representante en Barcelona:

Pompas Fúnebres LA CONDAL, S. A.